

העץ הנדיב/ ש. סילברסטיין

פעם אחת היה עץ, והוא אהב ילד קטן אחד. וכל יום הילד היה בא ואוסף את העלים של העץ ועושה מהם כתרים ומשחק במלך היער. הוא היה מטפס על גזע העץ ומתנדנד לו על הענפים ואוכל תפוחי עץ, וכשהילד היה מתעייף, הוא היה נרדם בצילו של העץ. והילד אהב מאד מאד את העץ. והעץ היה מאושר.

אך הזמן חלף לו, והילד הלך וגדל, ולעתים קרובות העץ נשאר לבד. ואז הילד בא יום אחד אל העץ, והעץ אמר לו: "בוא ילד, בוא תטפס על הגזע שלי, תתנדנד על הענפים ותאכל תפוחים ותשחק בצילי ותהיה מאושר". "אני יותר מדי גדול בשביל לטפס ולשחק" אמר הילד. "אני רוצה לקנות דברים ולעשות חיים. אני רוצה קצת כסף. אתה יכול לתת לי קצת כסף?" "אני מצטער". אמר העץ "אבל אין לי כסף. יש לי רק עלים ותפוחים. קח את התפוחים שלי ילד, תמכור אותם בעיר. כך יהיה לך כסף ותהיה מאושר". ואז הילד טיפס על העץ וקטף ממנו את התפוחים ולקח אותם אתו. והעץ היה מאושר.

אבל הילד לא חזר הרבה זמן. והעץ היה עצוב. ואז יום אחד חזר הילד והעץ רעד מרוב שמחה ואמר: "בוא ילד, תטפס על הגזע שלי, ותתנדנד על הענפים ותהיה מאושר." "אני יותר מדי עסוק בשביל לטפס על עצים" אמר הילד. "אני רוצה בית, שיהיה לי חם" הוא אמר. "אני רוצה אישה ואני רוצה ילדים, ובשביל זה אני צריך בית, שיהיה לי חם". הוא אמר. "אתה יכול לתת לי בית?" "אין לי בית" אמר העץ "היער הוא ביתי, אבל אתה יכול לקצץ את הענפים שלי ולבנות בית. אז תהיה מאושר. הילד קיצץ לעץ את ענפיו ולקח אותם אתו לבנות את ביתו. והעץ היה מאושר.

אבל הילד הלך ולא חזר הרבה זמן. וכשהוא חזר העץ היה כל כך מאושר שבקושי הצליח לדבר. "בוא ילד" הוא לחש. "בוא תשחק". "אני יותר מדי זקן ועצוב בשביל לשחק". אמר הילד. "אני רוצה סירה שתיקח אותי הרחק מכאן. אתה יכול לתת לי סירה?" "כרות את הגזע שלי ותבנה לך סירה" אמר העץ. "כך תוכל להפליג למרחקים... ותהיה מאושר." הילד כרת את הגזע ובנה סירה והפליג למרחקים. והעץ היה מאושר אבל לא מאושר ממש.

ואחרי הרבה זמן הילד חזר שוב. "אני מצטער ילד." אמר העץ. "אבל לא נשאר לי שום דבר לתת לך – התפוחים שלי כבר אינם". "השיניים שלי יותר מדי חלשות בשביל תפוחים". אמר הילד. "הענפים שלי כבר אינם" אמר העץ "לא תוכל להתנדנד עליהם". "אני יותר מדי זקן בשביל להתנדנד על הענפים" אמר הילד. "הגזע שלי כבר איננו" אמר העץ "לא תוכל לטפס". "אני יותר מדי עייף בשביל לטפס" אמר הילד. "אני מצטער" אמר העץ "הלוואי שיכולתי לתת לך משהו... אבל לא נשאר לי כלום. אני סתם גזע כרות זקן. אני מצטער". "אני לא צריך הרבה עכשיו". אמר הילד. "רק מקום שקט לשבת ולנוח. אני עייף מאד." "אם כך" אמר העץ וזקף את עצמו כמה שרק הצליח "אם כך גזע כרות זקן הוא כן טוב בשביל לשבת ולנוח. בוא ילד, שב לך ותנוח". והילד היה מאושר והעץ היה מאושר.